

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z powództwa P.K., T.R., K.G., L.S., K.B., A.K., W.J., E.W., P.M., D.P.,
M.K. i Ł.M.

przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
w B.

o zapłatę

oraz z powództwa A.Ł.

przeciwko E.M.

o zapłatę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 czerwca 2025 r.,

skargi kasacyjnej M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w B. od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 20 października 2023 r., sygn. akt V Pa 25/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach w wyniku rozpoznania apelacji wniesionej przez M. Sp. z o.o. z siedzibą w B. oraz E.M., wyrokiem z dnia 20 października 2023 r. w pkt 1. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 23 grudnia 2021 w ten sposób, że: - w punkcie XLIII w miejsce zasądzonej od E.M. na rzecz A.Ł. kwoty 31.038,38 zł zasądził kwotę 4.030,01 zł, - w punkcie XLV odstąpił od

obciążenia A.Ł. kosztami procesu na rzecz E.M., - w punkcie XLVII w zakresie dotyczącym E.M. odstąpił od obciążenia go nieuiszczonymi kosztami sądowymi na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Jędrzejowie); w pkt II. oddalił apelację E.M. w pozostałej części; w pkt III. oddalił apelację M. Sp. z o.o. z siedzibą w B.; w pkt IV. zasądził od M. Sp. z o.o. z siedzibą w B. na rzecz: a) P.K. b) T.R. c) K. G. d) L.S., e) K.B. f) A.K. g) W.J., h) E.W., P.M., j) D.P., k) M.K. l) Ł.M.: na rzecz każdego kwotę 1350 zł, z wyjątkiem K.G., na rzecz którego zasądził kwotę 2025 zł - wszystkie kwoty tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty; w pkt V. zasądził od A.Ł. na rzecz E.M. kwotę 999,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

Strona pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 20 października 2023 r., zaskarżając ten wyrok w części: w zakresie punktu III., w którym Sąd Okręgowy oddalił apelację M. Sp. z o.o. z siedzibą w B. i punktu IV., w którym Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Niniejsza skargę kasacyjną została oparta na następujących podstawach:

1. naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania, to jest:

a) art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 pkt 1) i 2) k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. - w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji pozwanej i błędne przyjęcie, że uzasadnione było zasądzenie przez Sąd Rejonowy dochodzonych przez powodów kwot pomimo, iż nie stanowiły one również i na moment zamknięcia rozprawy przed Sądem Rejonowym roszczenia procesowego, a to wobec braku sformułowania względem nich podstawy faktycznej powództwa - powodowie nigdy nie sformułowali twierdzeń w stopniu wystarczającym do skonkretyzowania swych roszczeń, tj. w stopniu umożliwiającym zastosowanie względem nich przepisów prawa materialnego; to zaś uniemożliwia ustalenie zakresu powagi rzeczy osądzonej, jak i zasadności podniesionych przez pozwaną zarzutów materialnoprawnych - przede wszystkim przedawnienia roszczeń;

2. naruszenie przez Sąd drugiej instancji prawa materialnego:

a) art. 291 § 1 k.p. w zw. z art. 295 § 1 pkt 1) k.p. w zw. z art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwy wniesione w niniejszej sprawie skutecznie przerwały bieg przedawnienia roszczeń powodów, w sytuacji gdy przerwanie biegu przedawnienia dotyczy tych części roszczeń w znaczeniu materialnoprawnym, które zostały zgłoszone w pozwach zarówno co do samego żądania, jak i ich podstaw faktycznych, tej zaś w przypadku roszczeń powodów w zasadzie nie było;

b) art. 65 § 2 w zw. z art. 508 k.c. i w zw. z art. 300 k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powodowie składający oświadczenie o zrzeczeniu się roszczeń wobec pozwanej (diety), nie zamierzali w istocie zrzekać się roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie (zwalniać pozwanej z długu) i to pomimo tego, że każdy z powodów składający takie oświadczenie miał przed jego złożeniem świadomość, że przysługują mu diety, a pomimo tego zrzekł się ich dochodzenia;

c) § 10 ust. 3 i 6 regulaminu wynagradzania pozwanej z 1 stycznia 2017 r. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że po wprowadzeniu przedmiotowego regulaminu wynagradzania dieta zagraniczna wynosiła 30 zł, w sytuacji gdy z treści regulaminu wprost wynika, że dieta wynosi 30 zł wyłącznie dla potrzeb rozliczania płacy minimalnej obowiązującej w innych państwach, sam zaś regulamin nie definiował stawki diety (a jedynie łączny ekwiwalent diety i ryczałtu za nocleg), tym samym przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że wprowadzenie regulaminu wynagradzania spowodowało obniżenie diety z 95 zł za dzień do 30 zł za dzień nie wynika z treści regulaminu wynagradzania;

d) art. 241¹³ § 2 k.p. w zw. z art. 77² § 5 k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwana powinna złożyć wypowiedzenia zmieniające wysokość diet również pracownikom, którzy zawarli z pozwaną nowe umowy o pracę po dniu 1 stycznia 2017 r.;

Strona skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów: art. 291 § 1 k.p. w zw. z art. 295 § 1 pkt 1) k.p. oraz art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 pkt 1) i 2) k.p.c., których treść i znaczenie nie

zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie (budzą poważne wątpliwości). Skarżąca uważa, że istnieje potrzeba udzielenia odpowiedzi na pytanie: jak dalece powinno zostać sprecyzowane żądanie pozwu dotyczące okresowych świadczeń ze stosunku pracy, tak aby przyjąć, że stanowi ono roszczenie procesowe w stopniu umożliwiającym zastosowanie względem niego przepisów prawa materialnego - i w rezultacie uznać, że przerywało bieg przedawnienia?:

a) czy właściwe jest stanowisko zgodne z tezą uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r., III PK 90/06 (Legalis), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że przerwanie biegu przedawnienia (art. 295 § 1 pkt 1 k.p.) dotyczy tej części roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym, która została zgłoszona - w pozwie lub w piśmie rozszerzającym powództwo - zarówno co do samego żądania (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.), jak i jego podstawy faktycznej (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.), przy czym określenie żądania, o którym mowa w art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c., dotyczy wyłącznie stanowczego wyartykułowania przez żądającego wysokości dochodzonej kwoty i wskazania podstawy faktycznej powództwa;

b) czy też właściwe jest stanowisko, zgodnie z którym wystarczające jest jeśli pracownik jednoznacznie wyrazi wolę uzyskania należności przysługujących mu z określonego tytułu w pełnej wysokości i już samo takie określenie żądania przerywa bieg terminu przedawnienia roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., III PK 96/15, OSNP 2017 nr 11, poz. 145 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2018 r., III PK 100/17, LEK nr 2509571);

c) czy wreszcie właściwe jest stanowisko pośrednie, zgodnie z którym absolutnym minimum przy formułowaniu żądań dotyczących świadczeń okresowych, które porządkowałoby sprawę, wiązało Sąd i jednocześnie wyznaczało dla przeciwnika sporne spektrum, jest wskazywanie przez powoda, w jakiej wysokości należności dochodzi w skali miesiąca lub w skali innego obowiązującego go okresu rozliczeniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu

Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa rodzi po stronie skarżącego obowiązek określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego

poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Oceniając wniosek skarżącej przy uwzględnieniu wyżej opisanych kryteriów Sąd Najwyższy nie stwierdza wystąpienia w przedmiotowej sprawie istotnego zagadnienia prawnego ani też potrzeby wykładni przepisów prawa.

Należy zauważyć, że o ile słusznie skarżący zwrócił uwagę na pogląd zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r., III PK 90/06 (OSNP 2008 nr 11-12, poz. 155) wyrażający bardziej restrykcyjne stanowisko co do sposobu sformułowania powództwa skutkującego przerwaniem terminu przedawnienia, to należy stwierdzić, że aktualne orzecznictwo skłania się do znaczącego złagodzenia tych wymogów.

W wyroku III PK 90/06 Sąd Najwyższy podniósł, że przerwanie biegu przedawnienia następuje przez wytoczenie powództwa spełniającego wymagania przewidziane w art. 187 § 1 k.p.c. Na powództwo składa się zatem nie tylko dokładnie określone żądanie (np. o świadczenie pieniężne, w szczególności o zapłatę określonej kwoty), ale także przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie (np. z jakich przyczyn faktycznych powód domaga się zapłaty tej kwoty). Każdego rodzaju żądanie będące przedmiotem powództwa musi mieć uzasadnienie w przytoczonych przez powoda okolicznościach faktycznych. Bez ich przytoczenia i udowodnienia nie jest możliwe uwzględnienie przez sąd żądania, z którym występuje powód. Roszczenie, o którym ma orzec sąd, składa się zatem nie tylko z samego żądania (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.), ale także z jego podstawy faktycznej (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.). Inaczej mówiąc, tylko dokładnie określone żądanie wraz z uzasadniającymi je okolicznościami faktycznymi określa granice rozpatrywania sprawy przez sąd. Z powyższych założeń wynika, że w rozpoznawanej sprawie dla oceny, czy i w stosunku do jakich roszczeń nastąpiło przedawnienie, istotne znaczenie ma nie tylko data wniesienia pozwu, w której nie doszło do sprecyzowania podstawy faktycznej powództwa, ale także data złożenia szczegółowego zestawienia terminów podróży służbowych, ich tras i wysokości diet za poszczególne wyjazdy, w której doszło do sprecyzowania podstawy faktycznej powództwa co do wstępnie żądanej kwoty oraz data rozszerzenia powództwa.

Jednak kolejne rozstrzygnięcia Sadu Najwyższego znacząco łagodzą powyższe założenia.

I tak zgodnie z tezą wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2016 r. (III PK 96/15, OSNP 2017 nr 11, poz. 145), Sąd Najwyższy wskazał, że wniesienie pozwu o zapłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, w którym powód jednoznacznie wyraża wolę uzyskania należności przysługujących mu z tych tytułów w pełnej wysokości, przerywa bieg terminu przedawnienia roszczenia także co do kwoty, o jaką powód rozszerzył powództwo, gdy określenie pełnej wysokości roszczeń nie było możliwe w chwili jego wniesienia (art. 295 § 1 w związku z art. 291 § 1 k.p. oraz art. 321 k.p.c.). Na wyrok ten powołał się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 czerwca 2018 r., III PK 100/17 (LEX nr 2509571), gdzie zauważył w kontekście rozpoznawanej sprawy, że pismo powodów z 25 września 2015 r. nie stanowiło rozszerzenia pozwu, a jedynie doprecyzowanie żądania pozwu, które wcześniej nie mogło być prawidłowo określone, ze względu na stwierdzone nieprawidłowości w prowadzeniu ewidencji czasu pracy przez powoda, a zatem, w niniejszej sprawie w ogóle nie nastąpiło rozszerzenie powództwa, zaś argumentacja pozwanego ma na celu jedynie przeforsowanie jego oceny okoliczności niniejszej sprawy, nie wskazuje jednak na naruszenie przepisów prawa. Nie ulega wątpliwości, że powodowie dochodzili wszelkich roszczeń wynikających z dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, dodatku za pracę w godzinach nocnych, ekwiwalentu za urlop oraz wynagrodzenia urlopowego, jednak na etapie wytaczania pozwu nie mogli doprecyzować swoich roszczeń z uwagi na nierzetelne zachowanie pozwanego, natomiast uczynili to po wydaniu w sprawie opinii biegłego.

Orzeczenia powyższe nie pozostały odosobnione, a Sąd Najwyższy zdecydowanie skłonił się ku utrzymaniu bardziej liberalnej linii w następnych rozstrzygnięciach.

Na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., III PK 96/15 powołał się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 sierpnia 2016 r., I PK 234/15 (LEX nr 2123252), uznając, że chodzi o to, że niekiedy ujawnia się dysonans między pewnością prawa mającą wynikać z przedawnienia i niemożnością właściwego określenia podstawy faktycznej roszczenia. Powód temporalnie nie zawsze może

należycie wypełnić warunek z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., czyli przytoczyć wszystkie okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Wówczas i samo żądanie nie powinno być spekulatywne (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.). Innymi słowy uzasadniona niemożność przytoczenia w danej chwili okoliczności faktycznej, wymaganej dla uzasadnienia żądania, nie może stawiać wierzyciela w gorszej sytuacji ze względu na instytucję przerwy przedawnienia, gdy ma prawo do zadośćuczynienia a nie jest możliwe przytoczenie pełnych okoliczności faktycznych, bo nie wszystkie są jeszcze ustalone lub znane.

Dalej Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PSKP 25/22 (OSNP 2023 nr 11, poz. 116) podniósł, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się z jednej strony uwagę na to, że nieprawidłowości w prowadzeniu ewidencji czasu pracy przez pracodawcę są często przyczyną, z powodu której pracownik nie może doprecyzować swoich roszczeń (także w zawezwaniu do próby ugodowej) i w konsekwencji często w wytoczonej już sprawie konieczne jest sięgnięcie do opinii biegłego, z drugiej zaś, że jeśli pracownik jednoznacznie wyraża wolę uzyskania należności przysługujących mu z określonego tytułu w pełnej wysokości, to przerywa to bieg terminu przedawnienia roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., III PK 96/15, OSNP 2017 nr 11, poz. 145 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2018 r., III PK 100/17, LEX nr 2509571). Sąd w cytowanym orzeczeniu podkreślił jednocześnie, że obowiązek ewidencjonowania czasu pracy pracowników, w tym przepracowanego ponad ustawowy limit, i udostępniania tej ewidencji pracownikom jest zasadniczym obowiązkiem pracodawcy wynikającym z art. 94 pkt 9a w związku z art. 149 k.p. Nieprowadzenie ewidencji czasu pracy utrudnia, a nawet uniemożliwia precyzję w formułowaniu żądań. Jeśli zatem zawezwanie do próby ugodowej miałoby się odnosić do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za cały okres zatrudnienia, to brak precyzji we wskazaniu, ile godzin powód pracował ponad obowiązujące normy czasu pracy w poszczególnych okresach rozliczeniowych i jakie kwoty za te okresy rozliczeniowe są mu należne oraz jakie ustępstwo powód proponuje, aby ugodowo rozwiązać spór, nie przekreślałyby oceny, że do przerywania biegu terminu przedawnienia doszło.

Ostatecznie na powyższe orzeczenia powołał się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 kwietnia 2024 r., II PSKP 4/24 (LEX nr 3705069), wskazując jednocześnie, że już w starożytnej jurysprudencji głoszone, że *impossibilium nulla obligatio*, czyli, że nikt nie może być obowiązany do rzeczy niemożliwych. Zatem, przekładając tę zasadę na grunt art. 185 § 1 zdanie drugie k.p.c. (obecnie art. 185 § 11 k.p.c.) w związku z art. 295 § 1 pkt 1 k.p., staje się jasne, że w przypadku wskazania w zawezwaniu do próby ugodowej okoliczności faktycznych umożliwiających pracodawcy wyliczenie wartości roszczenia dochodzonego z tytułu nierównego traktowania w wynagrodzeniu, dochodzi - co do tej należności - do przerwania biegu przedawnienia. Dzieje się tak wówczas, gdy pracownik jednoznacznie określa okres, za który dochodzi odszkodowania, jak również wskazuje na osobę, której wynagrodzenie ma świadczyć o nierównym traktowaniu, a wysokości pobieranego przez nią wynagrodzenia nie zna, może się jednak jego domyślać na podstawie niesprawdzonych okoliczności.

Niewątpliwie wyrok Sądu drugiej instancji w przedmiotowej sprawie pozostaje spójny z powołanym wyżej orzecznictwem Sądu Najwyższego, co oznacza, że przedmiotowa skarga kasacyjna nie spełnia przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania ze względu na występowanie istotnego zagadnienia prawnego bądź potrzebę wykładni przepisów prawa.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

M.G.